

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/61/2022
Identifikačné číslo spisu:	3515206047
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3515206047.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. C., 2/ S. C., oboch bývajúcich v J. G. I., Q. XXXX, zastúpených Mgr. Vladimírom Tomajom, advokátom so sídlom v Trnave, Hlavná 22, proti žalovanej E.O. Y., bývajúcej v D. P., I. XXX/X, zastúpenej JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Zámocká 18, o určenie hranice medzi pozemkami, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 3C/122/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. júla 2021 sp. zn. 17Co/57/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 17. marca 2020 č. k. 3C/122/2015-458 I. určil, že hranica medzi pozemkom parcela registra „C“ č. XXXX orná pôda o výmere 802 m² zapísaná na liste vlastníctva č. XXX katastrálneho územia Y. J., obec J. G. I., a pozemkom parcela registra „C“ č. XXXX orná pôda o výmere 903 m² zapísaná na liste vlastníctva č. XXX, katastrálneho územia Y. J., obec J. G. I. (ďalej aj „sporné pozemky“), prebieha na mieste určenom bodmi 583/73, 629-4, 629-5 graficky znázornenými vo vytyčovacom náčrte, mapový list č. ZS XIII-13-5 zo dňa 13. novembra 2019, autorizovanom dňa 13. novembra 2019 a vyhotovenom znalcom W.. O. T. ako príloha doplnenia č. 5/2019 zo dňa 21. novembra 2019 znaleckého posudku č. 9/2018 zo dňa 31. októbra 2018, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku; II. žalobcom 1/ a 2/ a štátu priznal voči žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že určovacia žaloba je z procesného hľadiska prípustná, keďže žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení. Pri vyhodnotení všetkých relevantných dôkazov, najmä znaleckých posudkov znalcov W.. F., W.. D. a W.. T., konštatoval, že skutočná vlastnícka hranica medzi spornými pozemkami nezodpovedá hranici, ktorá je vyznačená v katastri nehnuteľností na základe vytyčovacieho náčrtu vyhotoveného na žiadosť žalovanej geodetom W.. Y.. Súd prvej inštancie za presvedčivý považoval súkromný znalecký posudok W.. T., ktorý na rozdiel od ostatných znalcov vychádzal z originálnych meračských náčrtov z roku 1902 a

geometrického plánu bývalého pozemkového katastra z roku 1935, teda z primárnych technických podkladov operátu bývalého pozemkového katastra dostupných v archívoch. Znalkyňa W.. D. súhlasila s tým, že pri konštruovaní hranice majú byť použité pôvodné primárne podklady, ktoré však nepoužila z toho dôvodu, že nemala identické body, ktoré by existovali v roku 1902 a aj pri aktuálnom meraní. Znalec W.. T. vykonal rozsiahlejšie zameranie pozemkov za účelom prešetrovania identických bodov v pôvodných operátoroch a v teréne ako znalkyňa W.. D., ktorá vychádzala len z grafickej katastrálnej mapy. Súd prvej inštancie konštatoval, že vytýčením hranice na žiadosť žalovanej, ktorá je zaevidovaná v katastri nehnuteľností, bolo zasiahnuté do vlastníckeho práva žalobcov k parcele č. XXXX, i keď nie v takom rozsahu, ako žalobcovia pôvodne tvrdili, opierajúci sa o znalecký posudok znalca W.. F.. Po podaní súkromného znaleckého posudku W.. T., z ktorého vyplýva, že do ich vlastníckeho práva bolo zasiahnuté v menšom rozsahu, žalobcovia žalobu zmenili, súd prvej inštancie zmenu pripustil a takto zmenenej žalobe vyhovel a určil hranicu sporných pozemkov. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 29. júla 2021 sp. zn. 17Co/57/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Zároveň žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. V odôvodnení podotkol, že určovacia žaloba je prípustná, ak rozsudok súdu môže privodiť zosúladenie evidovaného a právneho (skutočného) stavu v katastri nehnuteľností, pričom v tomto prípade bude rozhodnutie súdu podkladom pre vykonanie zmeny hranice v katastri nehnuteľností. Vzhľadom na odvolacie námietky žalovanej spochybňujúce pripustenie súkromného znaleckého posudku v konaní odvolací súd ďalej uviedol, že žiadnym ustanovením CSP nie je vylúčené, aby v prípade, ak je v konaní vyhotovený znalecký posudok súdom ustanoveným znalcom, nemohol byť stranou konania predložený do konania súkromný znalecký posudok. Ak žalobcovia predložili v konaní súkromný znalecký posudok a z tohto súd prvej inštancie i pri konečnom rozhodnutí vychádzal, nemožno tomuto postupu súdu prvej inštancie i žalobcom nič vytýkať. Odvolací súd dodal, že ide o rovnocenný dôkaz s inými dôkazmi predloženými v konaní a rovnakú možnosť, teda navrhnúť súkromný znalecký posudok, resp. iný dôkaz, ktorý by spochybňoval žalobou uplatnený nárok, mala v konaní i žalovaná. Práve naopak, nevykonaním súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcami by podľa odvolacieho súdu nepochybne boli žalobcovia oproti žalovanej znevýhodnení. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s námietkou žalovanej, že žalobcovia nežiadali určiť neplatnosť vytyčovacieho náčrtu W.. Y. z roku 2013, keď konštatoval, že všeobecne záväzné právne predpisy nestanovujú, že je nutné vysloviť neplatnosť vytyčovacieho náčrtu pred rozhodnutím súdu o určení priebehu hranice. Pokiaľ išlo o námietku ohľadom rozhodnutia o náhrade trov konania, odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania vecne správne. Žalobcovia boli v konaní úspešní, preto im nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie svedčí. V konaní bolo preukázané, že žalobcovia sa snažili vec vyriešiť i mimosúdne, no bez úspechu. Naostatok dodal, že skutočnosť, že žaloba bola v priebehu konania upravovaná v závislosti od priebežne získavaných záverov geodetov, nepredstavuje okolnosť, ktorá by mala vplyv na to, že žalobcovia boli pre postoj žalovanej odmietajúcej akceptovať hranicu v mieste jestvujúceho oplotenia nútení obrátiť sa na súd s požiadavkou o určenie priebehu hranice a súd tejto ich požiadavke vyhovel a priebeh hranice určil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Namietala, že súdy nižších inštancií sa nijakým spôsobom nevysporiadali s jej námietkou o nesprávnosti znaleckého posudku vypracovaného W.. T.. V tejto súvislosti uviedla, že v danom prípade došlo k zmene hranice pozemkov a tiež k zmene výmery sporných pozemkov, a preto ako technický podklad nepostačoval vytyčovací náčrt, ale bolo potrebné vypracovať geometrický plán. Žalovaná zdôraznila, že v odvolaní namietala rozpor posudku, ako aj jeho doplnenie so zákonom a smernicou, aj jeho vecnú nesprávnosť. Keďže odvolací súd sa s tým vôbec nezaoberal, jeho rozhodnutie je arbitrárne a nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené

navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala postup súdov nižších inštancií, ktoré sa nevysporiadali s jej námietkou o nesprávnosti znaleckého posudku vypracovaného W.. T. a ktoré ako technický podklad pre rozhodnutie akceptovali vytyčovací náčrt a nevyžadovali geometrický plán.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018,

bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 207 ods. 1 vety prvej CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Podľa § 209 ods. 1 CSP súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd.

14. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021). Pri hodnotení súkromného znaleckého posudku súdom platia tie isté kritéria, ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca.

14.1. Zároveň je potrebné poznamenať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie v rozhodnutí (bod 15. odôvodnenia) po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že nie je správne evidovaná v katastri nehnuteľností hranica medzi spornými pozemkami parcely č. XXXX a XXXX, vyznačená na základe vytyčovacieho náčrtu vyhotoveného na žiadosť žalovanej geodetom W.. Y.. Súd prvej inštancie v danej veci za presvedčivý považoval súkromný znalecký posudok W.. T., ktorý na rozdiel od ostatných znalcov vychádzal z originálnych meračských náčrtov z roku 1902 a geometrického plánu bývalého pozemkového katastra z roku 1935, teda z primárnych technických podkladov operátu bývalého pozemkového katastra dostupných v archívoch. Poukázal tiež na to, že aj znalkyňa W.. D. súhlasila s uvedeným postupom, pričom uviedla, že pri konštruovaní hranice majú byť použité pôvodné primárne podklady, ktoré však nepoužila z toho dôvodu, že nemala identické body, ktoré by existovali v roku 1902 a aj pri aktuálnom meraní. Súd prvej inštancie súčasne konštatoval, že znalec W.. T. vykonal rozsiahlejšie zameranie pozemkov za účelom prešetrenia identických bodov v pôvodných operátoroch a v teréne ako znalkyňa W.. D., ktorá vychádzala len z grafickej katastrálnej mapy.

15.1. Odvolací súd sa v nadväznosti na odvolanie žalovanej venoval vo svojom rozhodnutí námietkam smerujúcim voči znaleckému posudku W.. T. v bodoch 33. až 41. odôvodnenia. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nemal pripustiť v konaní tento súkromný znalecký posudok, odvolací súd konštatoval, že žiadnym ustanovením CSP nie je vylúčené, aby v prípade, ak je v konaní vyhotovený znalecký posudok súdom ustanoveným znalcom, nemohol byť stranou konania predložený do konania

súkromný znalecký posudok. Ak sa strana sporu nestotožňuje so znaleckým posudkom súdom ustanoveného znalca, má možnosť predložiť súkromný znalecký posudok (rovnako ako má možnosť predkladať v konaní iné dôkazy). Odvolací súd preto dospel k záveru, že ak žalobcovia predložili v konaní súkromný znalecký posudok a z tohto súd prvej inštancie i pri konečnom rozhodnutí vychádzal, nemožno tomuto postupu súdu prvej inštancie i žalobcom nič vytýkať. Dodal, že žalobcovia iba realizovali svoje procesné práva za účelom unesenia dôkazného bremena ohľadom svojich tvrdení. Rovnakú možnosť, teda navrhnúť súkromný znalecký posudok, resp. iný dôkaz, ktorý by spochybňoval žalobou uplatnený nárok, mala v konaní i žalovaná, pričom nevykonaním súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcami by podľa odvolacieho súdu nepochybne boli žalobcovia oproti žalovanej znevýhodnení. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej, že ak žalobcovia nežiadali určiť neplatnosť vytyčovacieho náčrtu W.. Y. z roku 2013, tento je naďalej platný. Uviedol, že všeobecne záväzné právne predpisy nestanovujú, že je nutné vysloviť neplatnosť vytyčovacieho náčrtu pred rozhodnutím súdu o určení priebehu hranice. Uzavrel preto, že uvedená námietka nemá oporu v platných právnych predpisoch.

16. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že v posudzovanej veci nedošlo pri hodnotení vykonaného znaleckého dokazovania k ústavnoprávnym deficitom, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 CSP) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Súd prvej inštancie dôsledne aplikoval kritériá vyžadujúce pri hodnotení znaleckého posudku a náležite zdôvodnil, prečo uprednostnil závery súkromného znaleckého posudku W.. T.ého z hľadiska presvedčivosti, keď uviedol, že tento „na rozdiel od ostatných znalcov vychádzal z originálnych meračských náčrtov z roku 1902 a geometrického plánu bývalého pozemkového katastra z roku 1935, teda z primárnych technických podkladov operátu bývalého pozemkového katastra dostupných v archívoch“. Vec prejednávajúci senát zároveň považuje znalecký posudok W.. T. za presvedčivý, zákonný a zodpovedajúci zadaniu, pritom obsahujúci všetky náležitosti v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z. z.

16.1. Pokiaľ žalovaná namietala, že v danom prípade ako technický podklad pre rozhodnutie nepostačoval vytyčovací náčrt, ale bolo potrebné vyhotovenie geometrického plánu, dovolací súd dáva do pozornosti, že na pojednávaní konanom 10. septembra 2019, znalec W.. T. na otázku sudkyne (aké technické podklady by bolo potrebné k rozhodnutiu súdu o určení hranice) odpovedal, že v prípade, ak by mala byť hranica určená v miestach oplotenia, vyžadoval by sa geometrický plán alebo vytyčovací náčrt na to, aby mohla byť zmenená existujúca hranica v katastri a aj v prípade, ak by mala byť hranica určená tak ako ju uvádza v znaleckom posudku, by musel byť vyhotovený vytyčovací náčrt a nepostačuje len grafické znázornenie v prílohe jeho znaleckého posudku. V tejto súvislosti aj prítomná znalkyňa W.. D. potvrdila tvrdenia W.. T. (č. l. 396 rub spisu). Následne žalobca 1/ navrhol, aby tento vytyčovací náčrt znalec W.. T. doplnil k svojmu znaleckému posudku. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti odročil pojednávanie na neurčito s tým, že poskytol lehotu dvoch mesiacov W.. T. na doplnenie znaleckého posudku na vytyčovací náčrt, ktorý ustáli hranicu v súlade so svojim znaleckým posudkom. Vzhľadom na to, že súdom neprináleží hodnotiť správnosť odborných záverov znalcov a ich znaleckých posudkov, súd prvej inštancie vychádzajúc z odborného stanoviska znalcov zodpovedajúcim spôsobom určil hranicu medzi spornými pozemkami práve na základe vytyčovacieho náčrtu vyhotovenom znalcom W.. T., ktorý sa stal aj nedeliteľnou súčasťou rozsudku. Pre úplnosť hodno poznamenať, že pred rozhodnutím súdov nižších inštancií v tejto veci bola hranica medzi spornými pozemkami zaevidovaná v katastri nehnuteľností na základe iného vytyčovacieho náčrtu geodeta W.. Y., vyhotoveného práve na žiadosť žalovanej. Z tohto dôvodu pôsobí námietka žalovanej o nemožnosti použiť vytyčovací náčrt pri úprave hranice pozemkov tendenčne a pomerne nepochopiteľne.

17. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv žalovanej zároveň nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania

podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.1. Pre úplnosť možno dovolateľke dať čiastočne za pravdu, že odvolací súd dostatočne nereflektoval jej odvolaciu námietku, že postupom znalca W.. T. bol porušený zákon, pretože vytyčovacím návrhom došlo k viacerým porušeniam Smernice na vyhotovovanie geometrických plánov a vytyčovanie hraníc pozemkov z 28. novembra 1997, nakoľko sa v jeho vytyčovacom náčrte uvádza, že sa ruší hranica, čo je neprípustné. Odvolací súd v odôvodnení zjavne prehliadnuc uvedenú námietku žalovanej (iba) uviedol, že žalovaná v podanom odvolaní vecne nespochybňovala závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých považoval súkromný znalecký posudok W.. T. za presvedčivý a z ktorého preto pri rozhodovaní vychádzal. Dodal, že je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preto sa závermi súdu prvej inštancie, keď vychádzal zo súkromného znaleckého posudku W.. T., zaoberať nemohol. Z uvedeného je síce zrejmé, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s tvrdením žalovanej uvedeným v odvolaní, avšak s ohľadom na to, že pri hodnotení znaleckého posudku hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery z hľadiska ich odbornej správnosti, prejednanie uvedenej námietky by z pohľadu jej obsahu v konečnom dôsledku nemalo žiaden vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že namietaný nedostatok v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedosahuje takú intenzitu, aby bol spôsobilý zasiahnuť do práva žalovanej na spravodlivý súdny proces.

18. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

19. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd (príp. súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.